

MARIE NIEHOFF

přeložila Zuzana Kyllerová

PÁD
KRÁLE

SÉRIE KRVAVÁ NEVĚSTA

ROMÁN

PÁD
KRÁLE

*Pro Sarah
Za vše a navždy.*

Original Title: When The King Falls (Vampire Royals, band 1)
Copyright © 2023 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zuzana Kyllerová, 2026
Cover © ZERO Werbeagentur, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7166-0 (pdf)

MARIE NIEHOFF

PÁD
KRÁLE

KRVAVÁ NEVĚSTA

DÍL I.

PŘELOŽILA
ZUZANA KYLLEROVÁ

OBSAH

PLAYLIST.....	5
BLOOD IN THE WINE.....	9
PLAY THE PART.....	23
SCARY PEOPLE.....	45
USE ME.....	65
MONSTERS.....	81
SEE YOU BLEED.....	101
HOW VILLAINS ARE MADE.....	117
DESTROY DESTROY DESTROY.....	135
TELL ME THE TRUTH.....	151
DRAWN TO YOU.....	167
GOOD GRIEF.....	187
WATCH ME NOW.....	203
RUN TOWARDS THE MONSTER.....	215
DROWNING.....	231
FANTASIES.....	249
GREEN EYES.....	267
GOLIATH.....	281
NO TIME TO DIE.....	295
BECOME THE BEAST.....	311
YOU?.....	325

PLAYLIST

AURORA – Blood In The Wine
Two Feet – Play The Part
Georgi Kay – Scary People
PVRIS, 070 Shake – Use Me
Lucy Daydream – Monsters
Ramsey – See You Bleed
Madalen Duke – How Villains Are Made
Transviolet – Destroy Destroy Destroy
Two Feet – Tell Me The Truth
Woodkid – Drawn To You
Hayley Williams – Good Grief
The Crystal Method, Koda, VAAAL – Watch Me Now
Transviolet – Run Towards The Monster
BANKS – Drowning
Llynks – Fantasies
Elias – Green Eyes
Woodkid – Goliath
Billie Eilish – No Time To Die
Karliene – Become the Beast
Two Feet – You?

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

Peklo je prázdné! Dáblové jsou tu!

WILLIAM SHAKESPEARE, BOUŘE
překlad Martin Hilský

KAPITOLA PRVNÍ

BLOOD
IN THE WINE

Vypadá šťastně,“ zašeptám přes šum davu a vysloužím si Valeriánův nesouhlasný pohled.

„Jistěže ano,“ zamumlá a ještě víc ztiší hlas, aby ho nikdo neslyšel. „Jinak by ji nejspíš nechal zabít.“

Při té větě bratr nehne ani brvou. Nehybně stojí vedle mě, na sobě elegantní černý oblek, díky němuž jeho pleť působí ještě bledší než obvykle. S rukama založenýma za zády sleduje dění na mramorovém schodišti v přední části sálu. Právě tam stojí králova krvavá nevěsta, lze ji snadno rozpoznat podle rubínových náušnic ve tvaru kapky. Havraní vlasy má vyčesané do vysokého složitého účesu. Ve světle reflektorů vypadá její snědá pleť téměř zlatavě a tmavě červené sáří jako by splývalo s kobercem položeným na schodech a sahajícím až dolů k davu. Vypadá nádherně. A navzdory všemu, čím si nejspíš za poslední rok prošla, drží bradu hrdě zvednutou.

„Ale vypadá dobře,“ zkusím to znovu. Nechci od něj slyšet žádný pesimismus, naopak bych potřebovala povzbuzení.

Když se na mě Val podívá tentokrát, nesouhlas v jeho tváři se změní v soucit. Na malý okamžik mi položí ruku mezi lopatky, jako by mě chtěl jemným dotekem uklidnit, a sotva znatelně se usměje. „Ano. Těší se nejlepšimu zdraví.“

Vím, co tím myslí. I když to vypadá, že je tahle mladá žena v naprostém pořádku, pravděpodobně si v sobě nese rány hlubší než stopy po kousnutí nebo jizvy. Snažím se přesvědčit samu sebe, že jí nic není, přesto nejsem tak naivní, abych tomu opravdu věřila. Na králově zámku strávila celý rok. Dvanáct měsíců z ní pil. A ani si nechci představovat, co dalšího od ní ještě vyžadoval.

Přesto nyní na jejím místě toužím stát já sama.

Někdy si říkám, jestli jsem ještě vůbec normální. Jen blázen by si dobrovolně vybral takový osud. Ostatní uchazečky

se možná snadno nechají oblouznit vyhlídkou na lepší život a přehlížejí přitom skutečnost, ale to není můj případ.

Bohužel už je na rozmýšlení pozdě. Nervózně si uhladím krémově bílé šaty, nahmatám Valeriánovu paži a pevně ji stisknu.

S povzdechem se podvolí. „Myslel jsem, že o tom jsme už mluvili, Flo,“ zašeptá.

„Svého bratra se snad pořád ještě můžu dotýkat,“ postěžuje si tiše.

„To, že se mě držíš jako klíště, nedělá moc dobrý dojem. Máma ti stokrát říkala, že to působí dětinsky. Jen mu tím dáváš důvod, aby tě vyřadil už teď.“

Neochotně se ho pustím a propletu si prsty před břichem. Tenhle postoj mě naučila naše máma. Podle ní to představuje plodnost – tedy něco, co král Benedict jistě dovede ocenit.

Po zádech mi přeběhne mráz.

Žádná z jeho předchozích krvavých nevěst nikdy neotehotněla. To ovšem neznamená, že se o to nikdy nepokoušel. A už vůbec ne, že se o to nepokusí v budoucnu. Koneckonců potřebuje dědice trůnu a pro upíry jsou děti vzácností. Využije každou příležitost, která se mu naskytne, aby potomka získal.

V zoufalé snaze o rozptýlení bloudím pohledem po ostatních přítomných. Uchazečky a jejich průvodci jsou jedinými lidskými hosty na tomto večírku. Zbytek představují krvelačné zrůdy. Snažím se nedat najevo, jak mě tato skutečnost znervózňuje. Val je na to zvyklý, je takovému riziku vystaven každý den, ale já jsem vyrostla v bezpečnějším prostředí.

Když se zhasne, můj pohled opět směřuje dopředu. Jen dění na schodech zůstává osvětleno dvěma velkými reflektory. Najednou se v sále rozhostí ticho a mně na holých pažích naskočí husí kůže. Krvavá nevěsta ztuhne a skoro to vypadá, jako by si přála být neviditelná. Stojí tak nehybně, že si nejsem jistá, jestli ještě vůbec dýchá. Je jako srnka, která se náhle střetne s vlkem.

To může znamenat jediné.

Ozvou se tiché, pomalé kroky, nedá se však přesně určit, odkud přicházejí. Ze zvědavosti natáhnou krk a pohledem putuju po balustrádách nalevo i napravo v naději, že tam někde ve tmě zahlédnu krále. Chci vědět, kdo je ten muž, do jehož rukou hodlám vložit svůj život. Chci konečně vidět jeho tvář a představit si, jak bude vypadat, až bude umírat.

Kroky se přibližují, ale já stále nikoho nevidím. Najednou se dav dá do pohybu, kolem nás zašustí stovky šatů. Oni už ho vidí?

Koutkem oka zaznamenám, že hosté v mém okolí ustupují. Zmateně se rozhlédnu. Nedívají se dopředu ke schodům, ale dozadu. A právě v momentě, když se otočím, mě Valerián chytne za ruku a stáhne k sobě.

Někdo se mi otře o rameno. Zahalí mě těžká, podmanivá vůně, setkám se s pohledem zelených očí. Muž, který do mě před chvílí málem vrazil, si mě za chůze prohlíží. Je to jen prchavý okamžik, a přesto si všimnu jeho světlé pleti a tmavých pramenů, které mu spadají do čela. Plných rtů. Pěstěného třídního strniště.

Je neuvěřitelně krásný. Jiná slova mě nenapadají. Dlouho si však jeho tvář prohlížet nemůžu – minul mě a jediné, co mi po něm zbylo, je pohled na jeho široká záda v černém obleku.

Žaludek mi nervózně poskočí a pak zase prudce klesne. Kolem mě se ozve další šustot a teprve teď si uvědomím, proč se dav rozpohyboval. Utvořil špalír od vstupu do sálu až ke schodišti. Uličku pro *krále*.

Krále Benedicta I.

A já jsem mu jako jediná stála v cestě.

Mezera se opět uzavírá a Valerián se ke mně nakloní. „Vzpamatuj se,“ zašeptá mi do ucha.

Ztěžka polknu. „Proč nemá korunu?“ je jediné, co ze sebe dostanu.

Val si odfrkne. „Vypadá snad, že by nějakou potřeboval?“

Nenapadá mě žádná odpověď. Místo toho sleduju krále, jak důsledně pomalým krokem kráčí po schodech ke své krvavé nevěstě a nabídne jí ruku.

Sevře její třesoucí se prsty, políbí ji na hřbet ruky a koutky úst se mu zvednou do chladného, krutého úsměvu.

I když dobře vím, co je zač, pořád mi připadá přitažlivý. Vypadá o dobrých deset let mladší, než je, jako by mu bylo nanejvýš tak kolem třiceti. Na tom se nejspíš v dohledné době nic nezmění.

Mám pocit, že kolem sebe zase cítím jeho vůni, a zachvěju se. Čím déle se na toho muže dívám, tím víc cítím zvláštní směs fascinace, přitažlivosti a strachu. Jenže žádný z těchto pocitů si nemůžu dovolit.

Král si mladou ženu přitáhne k sobě a ona ochotně zakloní hlavu. Zadržím dech a nevím, kam s očima. Pohled je to groteskní, ale odvrátit nyní zrak by bylo faux pas. A těch už jsem se dopustila dost.

Krvavá nevěsta sevře ruce v pěst, on jí položí silné prsty na paže a pevně ji stiskne. Jeho stisk nevypadá nijak drsně, ale vsadím se, že musí být železný. Upíři nás lidi tak jako tak fyzicky převyšují. A čím delší jsou noci, tím větší mají sílu.

Není slyšet ani hlásku. Žádné šustění látky, žádný šepot. Jen hlasitý tlukot mého srdce, když král skloní hlavu a špičkou nosu se dotkne dívčina krku.

Na celém těle mi naskáče husí kůže. Na zlomek vteřiny vidím, jak se v králových ústech zablýsknou špičáky, načež se jí zaryjí do masa. Krvavá nevěsta ze sebe vydá sotva slyšitelný bolestný sten.

Udělá se mi špatně.

Král z ní pije se zavřenýma očima. Vypadá to smyslně, a přesto je to ta nejstrašnější věc, jakou jsem kdy viděla.

Skoro celou věčnost nehybně sledujeme, jak se napájí její krví, zatímco ona jako by se čím dál víc hroutila do sebe. Když se od ní konečně odpoutá a napřímí se, jen roztřeseně lapám po dechu.

Davu nevěnuje jediný pohled. Shlíží na svou krvavou nevěstu a zkoumavě si ji prohlíží, jako by si musel ještě rozmyslet, jestli je s ní spokojený. Nakonec sotva znatelně přikývne a ona si neklidnými pohyby sundá rubínové náušnice. Před zraky nás všech je upustí do jeho natažené dlaně.

Král ukáže bradou směrem ke schodům. „Jsi propuštěna.“

Na okamžik v místnosti doznívá jen jeho hluboký hlas. Poté dav propukne v bouřlivý potlesk.

Bývalá krvavá nevěsta od krále ustoupí, ukloní se a spěšně sejde po schodech. Světla se znovu rozsvítí, a než stačím zahlédnout krále, do mého zorného pole vstoupí Valerián s pochmurným výrazem ve tváři.

„Připravena?“ zeptá se tiše a já jen s obtížemi přikývnu. Jeho výraz je temnější než kdy předtím. Asi cítí totéž co já. Když jsem viděla, co jí král dělá – co možná bude dělat *mně* –, najednou jako by náš plán nabyl reálnějších obrysů.

Pohledem bezděky spočinu na Valově krku. Na rudobíle jizvě, která se mu táhne od ucha směrem dolů a mizí za límcem košile. Strašný důkaz kruté krvežíznivosti. Připomene mi to, za co bojuju, a zároveň jako by mi to říkalo, že se právě chystám udělat největší chybu svého života.

„Mysli na všechno, co jsme tě naučili. Máme jen tuhle jedinou šanci, Florence. *Musí* to vyjít.“

Zabořím prsty do látky svých šatů a snažím se tak potlačit třas. „Já vím,“ řeknu pevně.

Ještě chvíli se na mě dívá.

Bojí se o mě? Lituje toho? Lituje všech těch plánů a rozhodnutí, které nás – *mě* – dovedly až sem?

Ale já ustoupit nehodlám. Tato role je můj osud. Budu to já, kdo přivede toto království do záhuby. Jestli si to Val teď rozmyslí...

„Dobrá,“ procedí náhle a otočí mě za loket tak, že opět stojíme čelem ke schodům. Král je teď v obklopení svých nápadnic v bílých róbách. „Nebudeme ztrácet čas. Hra právě začíná.“

Zdá se nemožné krále dostihnout. Pohybuje se davem jako přízrak a málokdy se zdrží na jednom místě tak dlouho, abychom tam stihly dorazit my. Pokud ho některá z uchazeček přece jen dostihne, unikne před ní rychleji, než se mu stačí představit. A pokaždé, když opustí další zklamanou dívku, cítím se ještě o něco neklidnější.

Všechno na něm působí nenuceně. Jak vystupuje, jak mluví, jak se pohybuje. Kdekoli se ocitne, všichni v jeho okolí jako by tajili dech. Valerián měl pravdu. Nepotřebuje korunu, aby ho všichni uznávali jako krále této země. Já si naopak připadám, jako bych se účastnila nějaké bizarní hry, jejímž jediným cílem je ponížit mě.

Proč nám to tak ztěžuje a vůbec nás k sobě nepustí? Jak si chce na konci večera vybrat novou krvavou nevěstu, když žádné z nás nevěnuje ani deset vteřin své pozornosti?

Možná je to opravdu jen hra. Myslím pro něj. Dělá se nedosažitelným, a pokud se na chvíli zdrží na jednom místě, dá se do řeči s ostatními upíry, aby se ho žádná z nás neodvážila vyrušit. Bylo by to nezdvořilé. Jenže k čemu tu vlastně jsme, když nás ignoruje? Ledaže...

Možná jen čeká, až se některá z nás osmělí.

Co když je to výzva? Co když chce jen zjistit, která z nás je dost odvážná na to, aby se mu postavila tváří v tvář?

Bohužel je to pouhá spekulace. A to já nemůžu riskovat. Ne s image, kterou jsme pro mě vybudovali, a už vůbec ne, když na tomto setkání závisí všechno, na čem jsme pracovali dlouhých dvacet let.

„Vykoukáš mu do hlavy důlek,“ zazní mi v uchu Valeriánův hlas.

Zabručím. „To bychom pak měli po problému, ne?“

Král Benedict stojí asi deset metrů od nás v kruhu se třemi muži a nezúčastněně kolem sebe mává pohárem vína. Nebo

alespoň jsem si doteď myslela, že je to víno. Když odtrhnu oči od jeho tváře a podívám se mu na ruce, všimnu si, že sytě červená tekutina zanechává na sklenici temné šmouhy. Mám pocit, že brzy padnu do mdlob.

Bratr mi podává sklenku šampaňského. Vezmu si ji, odvrátím se a pořádně se napiju.

„Ještě jsem si nevšiml, že by ses s ním dala do řeči.“ Neunikne mi lehká výčitka ve Valově hlase.

„Tak si ho zkus dostihnout sám!“ zasyčím. „Vždyť je jako stín.“ Znovu se otočím a jako na důkaz svých předešlých slov zjišťuju, že ona trojice mužů tam teď stojí sama. „Kde sakra...!“

„U schodů,“ pronese Val klidně a bradou ukáže směrem ke králi. Benedict právě přechází místnost a dvě uchazečky o post nevěsty mu jsou doslova v patách. Setřese je ze sebe stejně rychle jako všechny před nimi.

„S žádnou z nás se nebaví,“ řeknu otráveně.

„Tak to změň.“

„Máš pro mě i nějakou užitečnou radu?“

Val mi věnuje křivý úsměv, který je stejně tak okouzlující jako protivný. „Večírky jsou tvoje parketa. Já jsem tu na špinavou práci, pamatuješ? A teď mě omluv, pokusím se zabavit konkurenci.“ Valerián se kolem mě protlačí a cílevědomě zamíří k jedné z žen, která je podle bílých šatů zjevně také kandidátka. Místní dress code nám hraje do karet. Bílá barva v jinak černě oděném davu vyniká a Val díky tomu snadno rozpozná všech devět dalších žen. Teď jen musíme doufat, že jeho hezká tvářička postačí k tomu, aby odvedla jejich pozornost od skutečného cíle. Svým charakterem je určitě neohromí, alespoň pokud k nim bude stejně drzý jako ke mně.

Tak to změň.

Jako bych mohla lusknutím prstu přimět krále Anglie, aby mi věnoval pozornost! Jenže Val má bohužel pravdu. Tohle je můj úkol. A já bych ho neměla rozptylovat od toho jeho, koneckonců pro zbytek našeho plánu je nezbytné, aby dnes

v noci nashromáždil co nejvíc informací. Ráda bych po této misi opustila zámek živá. I když si zatím nejsem jistá, nakolik je to reálné.

Zahlédnu krále Benedicta. Kráčí sálem jen několik metrů ode mě. Zřejmě ze sebe všechny své nápadnice setřásl, alespoň pro tuto chvíli, protože se zdá, že kromě mě je mu poblíž už jen ta, s níž se právě dal do řeči Valerián.

Tohle je moje šance, jak ho přimět, aby si mě všiml. Musím však postupovat obratněji než ženy přede mnou.

Cílevědomě vyřáším. Místo abych si to zamířila přímo ke králi, vykročím opačným směrem. Naše cesty se zdánlivě náhodou zkříží za malou skupinkou upírů. Dokonale si načasuju okamžik, kdy je obejde, a vpadnu mu přímo do náruče. Šampaňské vystříkne ze sklenice. Trocha šumivé tekutiny mi stéká po prstech a kape na podlahu.

„Ach!“ vykřiknu a snažím se uvnitř zůstat klidná. Král se prudce zastaví. Se sklopenýma očima mu spěšně otírám rukáv obleku, který navzdory všemu zůstal úplně nedotčený. „Promiňte! To jsem ale nešikovná, já...“ Teprve teď se mu podívám do tváře. Svě překvapení ani nemusím hrát. Věděla jsem sice, kdo to je, ale když se na něj dívám z takové blízkosti, tuhne mi přesto krev v žilách.

Král Benedict mírně nakloní hlavu a prohlíží si mě svýma zelenýma očima jako dravec svou kořist. Potlačím zachvění. Jeho pohled je tak pronikavý, že mám pocit, že by mi mohl číst myšlenky. A zároveň je tu opět ona zvláštní fascinace, kterou jsem cítila předtím. Jak může být tak kruté monstrum jako on tolik přitažlivé? Do nosu mi stoupne jeho vůně, musím polknout. Přemýšlím, jestli jeho rty ještě chutnají po její krvi.

Panebože, na co to jen myslím?

„Ach,“ vypravím ze sebe znovu. „Vaše Veličenstvo, já...“ Spěšně udělám pukrle a skloním hlavu. „Moc mě to mrzí, prosím o prominutí. Zřejmě dnes nejsem úplně ve své kůži.“

Tiše si odfrkne. „Zřejmě to tak bude,“ potvrdí suše a naznačí, že by rád prošel kolem mě. Sakra. To nebylo v plánu!

„Nezasáhla jsem vás?“ zeptám se a velice nenápadně mu zastoupím cestu. „Myslím tím šampaňským.“

Mlčí. Díváme se jeden druhému do očí a mně buší srdce tak silně, že ho cítím až v krku.

„Jak se jmenuješ?“ zeptá se. Z jeho ledového tónu mi na holých pažích naskočí husí kůže.

„Florence Hawthornová, Vaše Veličenstvo.“ Pokusím se o opatrný úsměv.

Král nehne ani brvou. „Nuže, Florence. Zdá se, že příští rok budu muset požádat své sloužící, aby u kandidátek prověřovali i jejich schopnost udržet rovnováhu. Přeji hezký večer.“ Jednou rukou mě odsune stranou a zmizí v sále. Jsem z toho tak zmatená, že za ním jen nevěřičně zírám.

To snad... nemyslel vážně, nebo ano?

Zamrkám a rozhlédnu se kolem. Několik lidí se otočilo směrem k nám, aby sledovali tu podívanou. Neujde mi, jak si o mně šeptají.

Skvělé. Nejenže mě urazil, ale ještě mě veřejně ztrapnil. Mělo mi být jasné, že se mi můj plán může vymstít. Jenže moje nešikovnost měla působit roztomile, a ne ho přimět k tomu, aby mě takhle zesměšnil!

Naštvaně si stírám šampaňské z prstů, jsou lepkavé, a tak zamířím na toaletu. Zpola prázdnou sklenici odložím číšníkovi na podnos a krátce nato vstoupím do malé místnůstky.

Dřevěné dveře obou kabinek jsou pootevřené, takže jsem tu naštěstí sama. Postavím se před umyvadlo, kde mě lehce oslepí ostré LED osvětlení zrcadla, a dovolím si na chvíli odhodit masku. Tenhle večer je až příliš frustrující na to, abych to ustála.

„Takový arogantní pitomec!“ zasyčím a napumpuju si do dlaně červené mýdlo. *Samozřejmě*, že je červené. Bože, ti upíři jsou tak teatrální. Ptám se sama sebe, jak moc by všude upřednostňovali právě tuhle barvu, kdyby se v bufetu servírovala jejich vlastní krev. „*Zřejmě to tak bude*,“ opičím se po králi, ale hned nato se kousnu do rtu. Musím se vzpamatovat.

Nikdo tam venku si nesmí uvědomit, jak jím opovrhují. Jenže já jsem tak naštvaná! Kdybych toho netvora nechtěla zabít, nevěnovala bych mu ani zlomek svého času. Místo toho se mu teď musím dvořit jako nějaká pomatená puberťačka. To je tak k vzteku!

„Ale ale, na koho si tu stěžujeme?“

Když zaslechnu cizí hlas, trhnu sebou. V zrcadle vidím, jak se jedny pootevřené dveře od kabinky pohnou a za mnou se objeví žena s tmavě hnědými lokny, světloučkou pleť a pihami. Vypadá o pár let mladší než já, může jí být kolem dvaceti. Přesto má na sobě sněhobílé, staromódně vypadající šaty s našasenými rukávy. Konkurence. Neoklame mě ani její přátelský úsměv.

„Omlouvám se. Myslela jsem, že jsem tu sama,“ odpovím, záměrně se vyhnu její otázce a vrhnu zmatený pohled do kabinky. Co tam za pootevřenými dveřmi sakra dělala?

Postaví se vedle mě, sehne se a pod umyvadlo vsune opotřebovanou knihu tak hluboko, že není vidět. Ohromením málem otevřu ústa. To si vážně na oslavu slunovratu vzala knížku a schovává si ji na záchodě, aby si sem chodila číst? Musí přece vědět, proč je tady, nebo snad ne?

„Schovávám se tu před bratrem,“ vysvětluje s úsměvem. Neubráním se pousmání. „To chápu.“

„Taky máš bráchu?“ zeptá se, protočí oči a znovu se napřímí.

„Jo. Jsou hrozní, že?“

„Nesnesitelní,“ potvrdí. „To on je ten pitomec, kterého jsi tu proklínala, nebo jsi už měla tu čest seznámit se s králem?“

Usvědčující odfrknutí mi unikne dřív, než se stačím zamyslet nad tím, jestli je moudré být tak přímočará.

„Chápu,“ řekne a usměje se ještě víc zeširoka. „Takže to druhé. Na.“ Podá mi ručník, abych si mohla osušit ruce.

„Děkuju. Takže ty už jsi taky měla tu čest?“ zeptám se opatrně. Skutečnost, že ji ten muž očividně štve stejně jako mě, mě naplňuje příjemným pocitem zadostiučinění. Nevěřím jí,

ale vzhledem k tomu, že ani já nemůžu vzít svou nekontrolovanou reakci zpět, krátký rozhovor určitě neuškodí.

„Mmm. Dneska se nám ukazuje z té nejlepší stránky, že? Chová se opravdu královsky. Bude zázrak, jestli tu na konci večera zůstane ještě nějaká uchazečka o post krvavé nevěsty. Jsem si jistá, že všechny utečou ještě před vyhlášením. Já bych s někým takovým tedy nechtěla dobrovolně trávit rok.“

„To chápu,“ souhlasím. Opravdu se zdá, že jí nezáleží na tom, aby byla dnes večer vybrána. Prozrazuje to už jen skutečnost, že si tajně čte na záchodě, místo aby se honila za králem jako my ostatní. Jenže proč si potom vůbec dávala tu práci s přihlašovaním? Všechny ty dotazníky, pohovory a zkoušky, jen aby se s velkým štěstím dostala na ples, kde se pak schovává?

Donutil ji snad její bratr, aby se tady toho zúčastnila? To by bylo hrozné. Ať už je Valerián jakýkoli, alespoň mě nenutí, abych se nabízela cizím mužům. Jsem tu dobrovolně. A setrám tu, dokud mě nepošlou domů. „Někdo tu určitě zůstane. Koneckonců tu nejde jen o krále,“ dodám.

„A o co jiného?“ zeptá se se zájmem. „O moc? O vliv? O peníze?“

Že se na to vůbec musí ptát. Vsadím se, že devadesát procent uchazeček se sem hlásí právě z těchto důvodů. Koneckonců koruna nás přesně takovými sliby láká – lepší a bezpečnější život. Když žijete ve společnosti, která vám blokuje všechny cesty na vrchol, skočíte po sebemenší šanci na trochu blahobytu.

„Možná. Myslím, že každá z nás má jinou motivaci.“

Zvědavě se na mě podívá. V jasném světle nelze rozpoznat barvu jejích očí. Mohly by být stejně dobře modré jako zelené. „A proč to děláš ty?“ chce vědět.

Zaváhám. Mohla by pro mě být nebezpečná? Nejspíš ne. Možná mi to, že ji mám na své straně, dokonce hraje do karet – už jen proto, že potom bude ona sama usilovat o to, aby se stala krvavou nevěstou, ještě méně. A tak jí dám upřímnou

odpověď. Nebo alespoň takovou, která je upřímná pro *oficiální verzi* Florence Hawthornové.

„Pomáhám těm, kteří to potřebují,“ vysvětluju. „Sirotkům a rodičům bez práce nebo bez domova. Myslím, že s penězi a pozorností, kterých by se mi tady dostalo, bych toho mohla hodně změnit. To mi stojí za to, abych jeden rok obětovala tomu zmiňovanému pitomci.“

„Aha!“ řekne a rozzáří se na mě. „Ty jsi Florence, vid? Už jsem o tobě slyšela!“

To... je neobvyklé. K onomu skandálu před čtyřiceti lety, kdy naše rodina přišla o všechno, došlo dost dávno na to, aby se o nás v Londýně mezitím přestalo mluvit. A nezdá se, že by ze mě měla jakkoli negativní dojem – naopak. Že by se tedy o mně dozvěděla jiným způsobem? „Ano,“ přiznám. „A co ty? Proč jsi tady?“

„No, já tady vůbec být nechci,“ ujistí mě a usměje se. „Neboj, ze mě nevěsta nebude.“

„Ze mě bohužel taky ne,“ zamumlám. „Pohrdá mnou ještě víc než ostatními.“

Zmateně se zamračí. „Jak to?“

Nedokážu se ubránit tomu, abych se trochu nezačervenal. „Omylem jsem do něj vrazila.“

„A jéje.“

„Hm. Dvakrát, abych byla přesná.“ Ušklíbnu se.

„Aha.“ Mávne nad tím rukou. „To přežije! A možná, že dostaneš ještě třetí šanci ukázat mu, že vrážení do lidí není tvoje jediná silná stránka. Jen mu pak prosím tě neříkej, že je pitomec. To bys u něj moc dobře nepochodila.“ S mrknutím se otočí k odchodu. „Musím jít, brácha už mě nejspíš hledá. Když mě nemůže najít, vždycky z toho udělá drama, a to nechceš. Ještě se uvidíme, Florence! Hodně štěstí!“

Odejde z místnosti a já chvíli nehnutě zírám na dveře.

Štěstí budu potřebovat. Velkou hromadu.

KAPITOLA DRUHÁ

PLAY
THE PART

Slova povzbuzení od neznámé ženy mi bohužel vůbec nepomáhají. Po králově odmítnutí jsem úplně bezradná. Na jeho seznamu potenciálních krvavých nevěst pravděpodobně zaujímám desáté místo z deseti – a to i když počítáme kandidátku, která si raději čte knihy na záchodě, než aby se mu dvořila. Jestli rychle nevymyslím nějaký způsob, jak se k němu dostat, bude tahle mise ta tam.

Valeriána najdu stát u bufetu. Na dlouhém dubovém stole je vystaven nespočet jídel a nápojů, jeden talíř krásněji naaranžovaný než druhý. Mezi nimi stojí obrovské kytice rudých a bílých růží, přes celý stůl se táhne krvavě rudý běhoun. Služebné servírují hostům jídlo tak, aby nikdo z upírů nemusel hnout ani prstem.

Můj bratr už byl také obsloužen. Zdá se však, že se svého talíře ani nedotkl. Místo toho dělá to, co mu jde nejlépe. Špehuje.

Ačkoli svou pozornost soustředí výhradně na skupinku mužů o pár kroků dál, všimne si mě dřív, než k němu dojdou. Otočí se ke mně a zkoumavě si mě prohlíží.

„Tak co?“ zeptá se. „Dej si, ještě jsi nic nejedla.“ Vtiskne mi do ruky svůj talíř s hromadou pochoutek.

„Jsem docela ráda, že tu s námi není máma,“ poznamenám mrazivě. „Nemusíš mi ji nahrazovat.“ Přesto si od něj jídlo vezmu, krátce si talíř prohlédnu a nakonec se zakousnu do plátku lososa. „Mmm,“ unikne mi. Chutná to božsky. Na zámeckou stravu by se dalo snadno zvyknout, napadne mě.

„Tomu se říká smysl pro rodinu, sestřičko,“ odpoví Valerián. „Jaké máš pocity z rozhovoru s králem?“

Samozřejmě, že to viděl. Val vidí všechno, ať už se to k němu dostane jakoukoli cestou. „Smíšené,“ zamumlám.

„Smíšené.“ Jeho tón prozrazuje, že se mu taková odpověď nelíbí a ani ho neuspokojuje. „Potom, co jste se rozešli, vypadal, že bude chtít tvou hlavu. To jsi do něj musela vrážet? Nevzpomínám si, že by to bylo mezi máminými strategiemi.“

„Večírky jsou moje parketa, zapomněls,“ zasyčím a navzdory rozčilení se stále lehce usmívám. „Viděl jsi přece, že zkoušet ho jen tak oslovit nefunguje!“

„Tím bys na sebe alespoň nepřitáhla negativní pozornost,“ zamumlá a zachovává stejně neutrální tvář.

„Alespoň nějakou jsem na sebe přitáhla. Podívej, večer ještě neskončil a on si mě teď bude pamatovat!“

Val si odfrkne. „Můžu jen doufat, že máš pravdu, Flo.“

„Jestli ne, příště se ho můžeš pokusit svést sám.“

„Pokud mi to dovolí, klidně.“

„Jsi hrozný.“

Ta slova mu na rtech vykouzlí upřímný úsměv. „Říká koza kozlovi...“

Protočím oči, ale také se musím usmát. Rychle se znovu zakousnu do plátku lososa, abych to skryla. Tuhle frázi používali naši rodiče. Jako děti jsme ji slýchali vždycky, když jsme se hádali – což se dělo často. Dodnes nám připomíná, jak moc jsme si podobní, i když mezi námi samozřejmě jsou jisté rozdíly. I přes naše rozdílnosti – nebo možná právě díky nim – s Valeriánem tvoříme dobrý tým. Takový, který by – pokud se trochu vzchopí – mohl toto království zničit.

I když bych Vala teď nejráději objala, držím se tentokrát naší dohody, že se ho během plesu nedotknu. Tedy téměř. Sotva znatelně ho štouchnu do ramene a on mi to gesto stejně jemně oplatí. Tiché vyznání naší vzájemné náklonnosti.

„Tak co bude dál?“ zeptá se tiše. „Potřebuješ, abych ti domluvil rande?“

Chvilí o tom přemýšlím. O králi Benedictovi toho moc nevíme. Samotná Vnitřní čtvrtí, upíří oblast v centru Londýna, je na hony vzdálená čtvrtím obývaným lidskou populací. Nemluvě o paláci, takzvaném Karmínovém srdci. Informace

o všem, co se zde děje, se proto získávají jen těžko a často je těžké rozlišit, co je pravda a co se nám lidem jen podsouvá, abychom v to uvěřili. Novinám, které píšou sami upíři, nikdo z nás nevěří, a zatím se nám nepodařilo získat pro naši věc žádného z lidských sloužících na zámku. Můžeme tedy jen spekulovat, jaký král je. Rozhodně však vypadá jako jeden z těch patriarchálních pitomců, který spíše uvěří tomu, co si o nějaké ženě myslí muž, než aby věřil té ženě samotné.

Nicméně...

Sama se prezentuje jako zastánkyně slabých a potřebných, zatímco Val se pohybuje ve stínu společnosti. Pracuje jako taxikář pro upíří společnost ve Vnitřní čtvrti a denně riskuje život kvůli několika útržkům informací, jež se mu podaří získat.

Je to jedno z nejnebezpečnějších zaměstnání ve městě. Svědčí o tom jizva na jeho krku – a to z toho vyvázl ještě dobře. Útok zůstal neobjasněn, protože v konečném důsledku nikoho nezajímá, který upír porušil zákon a opatřil si krev ze žíly. Val však přežil. V mnoha jiných případech lidé jednoduše beze stopy zmizí. Jde o vedlejší škody ve společnosti, pro niž představujeme spíše něco jako komoditu než živé bytosti.

Přesto v tom můj bratr pokračuje dál. Dělá, jako by se nic nestalo – jako by k těmhle zrůdám nechoval nenávisť až za hrob. Čím nenápadněji se chová, tím méně otázek to vyvolává. I tady na zámku by se měl raději držet při zemi a zůstat v pozadí. Ale pokud se bude aktivně snažit krále přesvědčovat, bude to těžké. Pak by se ocitl přímo v centru pozornosti.

Další riziko. Tentokrát takové, které nechci podstupovat. Své role jsme si jasně rozdělili z dobrého důvodu.

„Zkusím to sama,“ rozhodnu se. „Ještě jednou. Ty budeš záložní plán.“

Netuším, jak vyžehlit ten minulý průšvih, ale nějak to musím zvládnout. Možná s trochou humoru a upřímnou omluvou. Nebo bych mohla požádat o pomoc svou záchodovou známou. Zdá se, že jsem se jí zalíbila, a přitom to nevypadá,

že by sama měla o krále zájem. Ledaže by lhala. To by mi ale rovnou mohla vrazit kudlu do zad...

Sakra, proč je to všechno tak složité? Nesnáším tyhle věčné intriky. Nedá se jim uniknout. Člověk se potácí od jedné ke druhé.

V místnosti se náhle rozhostí napětí, jako by někde poblíž udeřil blesk. Rozhovory jsou tišší, gesta nervóznější. Podrážděně se rozhlížím kolem sebe. Valerián se mě dotkne loktem a nasměruje můj pohled k příčině toho všeho.

Na odpočívadle, kde se předtím loučila poslední krvavá nevěsta, si teď rozestavil své nástroje hudební soubor. Před ním stojí král Benedict a zachmuřeně hledí do davu, jako by někoho hledal. Pravou nohou si podupává po koberci, což je jediný důkaz jeho netrpělivosti.

Látky zašustí a v davu to zašumí, jak si někdo razí cestu mezi hosty. Na schodiště vstoupí žena v bílých šatech s krátkými našasenými rukávy a pospíchá po schodech ke králi. Tmavé vlasy jí v drobných loknách spadají až k lopatkám a mně se náhle sevře srdce.

To je ta cizinka z toalety! Proč si ji nechal zavolat? Vždyť se přece ještě nerozhodl! Vyhlášení nové krvavé nevěsty je naplánováno na půlnoc a teď nemůže být víc než devět hodin!

„Co se to tu děje?“ zašeptám Valeriánovi.

Ten svráští čelo a se zjevnou skepsí sleduje dění před sebou.

Upřeně sleduju krále a cizinku. Zaujme místo po jeho boku a celá zářící radostí se otočí k davu. Teprve teď si všimnu zlaté čelenky posázené rudými rubíny, která jí nyní zdobí hlavu. Dech se mi zadrhne v krku. Proč jí má na sobě? Pokud se nemýlím, jsou to korunovační klenoty. To není něco, co by člověk přenechával krvavým nevěstám.

„Ach,“ poznamená Valerián vedle mě. „To musí být jeho sestra.“

Zamrazí mě. „Jeho sestra,“ opakuju bezhlase.

Ne.

Ne, ne, ne!

Schovávám se tu před bratrem.

Bože, tohle přece nemůže být pravda.

„Lyra Tudorová,“ vysvětluje Val zbytečně. „Ten popis sedí. Jen by mě zajímalo, proč má taky na sobě bílé šaty.“

Na to mu můžu odpovědět sama. Proto, aby mohla špehovat kandidátky na post nevěsty pro svého bratra. A já jsem ho v její přítomnosti několikrát urazila. Padla jsem přímo do její prokleté pasti. Určitě mu o mém chování řekla. Večírek je u konce. Tady naše mise končí. Zpackala jsem to.

„Vítejte.“

Ozve se hlas krále Benedicta a v sále se okamžitě rozhostí pronikavé ticho. Navzdory velikosti místnosti nepotřebuje mikrofon, aby si získal pozornost publika. Akustika a jeho přítomnost zajišťují, že je slyšet jasně a zřetelně. Je to poprvé toho večera, co oslovuje své hosty, a já mám z nějakého důvodu pocit, jako by mluvil přímo ke mně.

Na pažích mi naskočí husí kůže. Odložím talíř na stůl vedle sebe a obtočím si ruce kolem těla.

„Dnes máme hned dva důvody k oslavě,“ oznámí král Benedict. „Zprvce zimní slunovrat, nejdelsí noc v roce. A za druhé si o půlnoci vyberu svou novou krvavou nevěstu. Do té doby vás vyzývám, abyste si večer užívali plnými doušky. Taneční parket je váš.“ Dá pokyn kapele a hned nato ticho davu rozčeří první tóny pomalého valčíku. Král spolu se svou sestrou sestoupí ze schodů a opět se vmísí mezi hosty.

Takže i v proslovu se omezuje jen na to nejnnutnější. Zdá se, že jeho zájem o tuto slavnost je skutečně pramalý. Pravděpodobně si prostě vybere tu ženu, která mu bude nejméně vadit. Nebo možná dokonce tu, která mu přijde nejpřitažlivější. Ale ne mě. Mě rozhodně ne.

Zadívám se na místo, kde před chvílí stál, a snažím se uspořádat si myšlenky. Sotva vnímám melodii, kterou hraje kapela, a přitom je tak vzácné, že slyším hudbu naživo, a nejsou to jen plechově znějící tóny z reproduktoru. V hlavě mi

víří myšlenky a v žaludku se mi usazuje tísnivý pocit, který se podobá nevolnosti.

„Co se děje?“ chce vědět Valerián a dotkne se mé paže.

Váhavě se na něj podívám. Zřejmě mě pozoruje už nějakou dobu, protože má nedůvěřivě svraštné obočí. Polknu. Nemá smysl situaci jakkoli přikrášlovat nebo být přehnaně optimistická. Musí vědět, na čem jsme. „Je mi to moc líto, Vale,“ vysoukám ze sebe. „Pokazila jsem to.“

„O čem to mluvíš?“

Jen zavrtím hlavou, protože si stále bolestněji uvědomuju, jaká je realita.

Měli jsme takové štěstí, že nás na tenhle ples vybrali. Tohle byla naše šance. První a nejlepší. A já to zpackala.

Celé generace Hawthornů se snažily osvobodit lidi od upíří nadvlády. Mohla jsem dosáhnout jejich cílů. Mohla jsem být tou, která nás dostane dostatečně blízko ke královské rodině, abychom mohli udeřit tam, kde jsou upíří nejzranitelnější.

Jenže já jsem to všechno zničila. Nespočet lidí bude dál trpět, dál krvácet – jen kvůli mně.

„Mluv se mnou,“ žádá Val a ztěžka mi položí ruce na ramena. „Florence. Co se stalo?“

Jak mu to mám vysvětlit? A hlavně, jak to mám napravit? Rodiče to úplně zničí. Věděli jsme, že náš plán může dnes večer selhat. Ale nikdo, hlavně ne já, nečekal, že tuhle jedinečnou příležitost tak lehkomyšlně promarním.

„Já...“

„Slečno Hawthornová?“

Zarazím se, když za sebou zaslechnu hluboký hlas.

Valerián ztuhne. Jeho pohled zabloudí přes mé rameno a koutek úst se mu zachvěje. Pomalu ze mě sundá ruce a ukloní se. „Vaše Veličenstvo.“

Je mi horko i zima zároveň. Otočím se a podívám se do zelených očí krále Benedicta. Jeho tvář je jako maska. Nevidím v ní nic, ani hněv, ani nic jiného. Ale nedělám si žádné iluze. Ví, co jsem o něm nedávno řekla. A já teď pocítím následky

svých neopatrných slov. S trochou štěstí mě jen vyžene ze zámku. Při troše smůly...

Vsadím se, že do Toweru nechal zavřít lidi za mnohem menší prohřešky. Ale kdyby to chtěl udělat, poslal by pro mě své strážce, ne? Proč tu teď přede mnou stojí osobně?

Pokloním se a snažím se zachovat klidný dech. Krémové bílé plesové šaty mi najednou připadají příliš těsné. „Ano, Vaše Veličenstvo?“

Král Benedict si mě dlouze prohlíží. A pak se... usměje. Není to široký úsměv. Není upřímný. Ale ani krutý. „Smím prosit?“ zeptá se a jeho hlas zní jako černé hedvábí, temně a měkce.

Celá zmatená na něj zírám. Cože... Opravdu se mě na to zeptal?

„Moje sestra je celá vaše,“ oznámí Valerián a zmizí rychleji, než se mi podaří znovu najít hlas.

Král už si ho nevšímá. Jeho pohled je upřený na mě a já jsem si jistá, že jeho pozornosti nic neunikne. Žádný nádech, žádné mrknutí, žádné nejisté zaváhání. *Vzpamatuj se, Florence!*

„Samozřejmě,“ podaří se mi ze sebe dostat. „Bude mi ctí.“

Nabídne mi ruku a já ji přijmu. Jeho prsty jsou horké, jako by mi chtěly připomenout, jaký je to netvor. A já tu připomínku zjevně potřebuju. Protože když mě král Benedict vede o pár metrů dál k volnému místu na parketu a položí mi ruku na pas, projede mi tělem příjemné zachvění.

Zrádce jeden!

Zase mě obklopí ta těžká vůně, která mi znemožní jasně myslet. Voní dřevitě, snad po borovici nebo jedli. Připomíná mi mé zřídka výlety do lesa a večery u krbu.

„Doufám, že tentokrát máte svoje nohy pod kontrolou,“ zašeptá a vede nás do víru tance.

Jeho suše pronesená narážka mě na vteřinu vyvede z míry a nejraději bych mu ji okamžitě oplatila. Vzpomenu si však na svou roli, povystrčím bradu a omluvně se usměju. „Ta srážka mě opravdu velmi mrzí, Vaše Veličenstvo.“

„Dvě srážky,“ opraví mě a já na jeho rtech rozpoznám náznak úsměvu. Možná je sarkastický, ale i přesto se mu na pravé tváři objeví dolíček a já si nemůžu pomoci, ale představuju si, jak to asi vypadá, když se směje upřímně.

„Tak to mě mrzí dvojnásob...,“ pokusím se zažertovat.

Ten polovičatý úsměv mu na chvíli zůstane na rtech, ale nic dalšího už neříká. Místo toho si mě pozorně prohlíží. V jeho pohledu je něco, co způsobuje, že se cítím být menší, než ve skutečnosti jsem. Celá jeho bytost vyzařuje autoritu. Připomíná mi to, že jde o nejmocnějšího upíra v této zemi, zatímco já jsem jen obyčejný člověk.

Snažím se na to nemyslet. Když si totiž uvědomím, s jakou bestií právě tančím, ztrácím nervy. Je to jako mučení. Zatímco moje mysl netouží po ničem jiném než po útěku z této místnosti, mé tělo i můj úkol mě tlačí opačným směrem. Jako by mě to uvnitř trhlo ve dvě.

„Nevypadáte, že byste se dnes večer nějak zvlášť dobře bavil,“ poznamenám, když král nic neříká.

Vede mě do otočky, tvář má stále bez výrazu. „Jsem tu, protože je to moje povinnost. Ne proto, že bych si kdovíjak rád hrál na hostitele.“

„Raději byste si svou krvavou nevěstu vybíral za méně okázalých příležitostí?“ Možná to se svými otázkami přeháním. Jsou příliš osobní na to, abych je kladla zrovna jemu, ale tahle oslava a jeho špatná nálada jsou jediné záchytné body, jež mám v rukou. Zdá se mi, že mluvit právě o nich je ten nejlepší způsob, jak zapříst rozhovor, který by neklouzal po povrchu a nebyl úplně o ničem. Za celá ta léta plánování jsme nikdy neuvažovali o tom, že by vůči uchazečkám o post nevěsty mohl král cítit takovou nelibost.

„Kdyby záleželo na mně, žádný výběr by se nekonal,“ procedí chladně.

Co tím myslí? Copak on žádnou krvavou nevěstu nechce? Nebo se už předem rozhodl pro někoho jiného? Ale pokud je to tak, proč tedy tančí se mnou?

Otevřu ústa, abych vyslovila další otázku, když vtom mě král předběhne. „Řekli mi, že jste aktivistka.“

To slovo mě na okamžik zarazí. „Tak bych to nenazývala,“ namítnu a vysloužím si tázavě pozvednuté obočí.

„Proč ne?“

„Dělá to z mého snažení něco většího, než jaké ve skutečnosti je.“

„Co přesně tedy děláte?“ chce vědět.

„Připravuju dárcovské kampaně a organizuju rozdělování prostředků potřebným. Čas od času také podporuju zaměstnance v sirotčincích.“

„To zní hodně aktivisticky.“

„Mohlo by toho být víc.“ To myslím vážně. Tato moje image je prostředkem k dosažení cíle, ale humanitární organizace a jejich poslání jsou mi opravdu blízké. Kdybych nemusela trávit tolik času plánováním a přípravou na tuto misi, věnovala bych každou volnou minutu jim. Bolí mě na duši, že pokud budu vybrána jako krvavá nevěsta, nechám tyto lidi napospas jejich osudu. Jenže bohužel není jiné cesty. Nakonec tady nejde o mě, ale o dobro nás všech.

„Kde na to berete čas?“ chce vědět král Benedict. „Vždyť u toho taky pracujete, ne? Pokud je mi známo, rodina Hawthornových není tak bohatá, aby se jejich jediná dcera mohla na plný úvazek věnovat charitativní činnosti.“ Stále na mě lpí pohledem. Prohlíží si mě tak pozorně, až mám pocit, že stačí jednou špatně mrknout, a všechno se prozradí.

„Pracuju jako krejčová. A nevedeme si špatně,“ odpovím vyhybavě.

To druhé není pravda. Samozřejmě, že se nám moc nedaří. Finančně to sice zvládáme – i po tom skandálu. V tomto ohledu máme méně starostí než jiné rodiny. Jenže žádný člověk v této zemi nemůže tvrdit, že se mu kdovíjak daří. V této společnosti stojíme na konci potravního řetězce a za svými sny se můžeme natahovat jen tak daleko, jak nám dovolí upíři.

Zajímalo by mě, jestli se mě král svým prohlášením snažil vyprovokovat. Na špičce jazyka mě svrbí nevyhnutelná výčítka. Jistě ví stejně dobře jako já, že moje rodina byla kdysi bohatá. A taky ví, proč už není. Chtěli jsme spravedlnost. Odplatu za vraždu mé babičky. Dědeček obvinil z její vraždy upíra, který ovšem nebyl nikdy obžalován. Naopak. On sám byl odsouzen za pomluvu a pobuřování a Hawthornské panství na venkově i všechny jeho podniky byly vyvlastněny. Vzali nám všechno, co jsme měli. Jeden z nejstarších šlechtických rodů ve městě – a oni ho zruinovali.

„Vy přece chcete víc.“ Zní to jako konstatování a já okamžitě zavrtím hlavou.

Nechci, aby si myslel, že mi jde o peníze nebo postavení, jež role nevěsty přináší. Mým cílem není obnovit dřívější postavení naší rodiny. Stejně nám to nebude nic platné, až bude království v troskách.

„Nedělám to pro sebe,“ přiznám upřímně. Zalhat bych musela, až pokud by se mě zeptal, pro koho to dělám. Jak jsem však předpokládala, on má stále za to, že mluvím o humanitárních organizacích.

„Zdá se, že jste na mou sestru udělala velký dojem,“ prozradí mi a vede mě do další otočky. Pak mi položí ruku na úplně stejné místo jako předtím. Nepohne jí, nepřiblíží si mě víc k sobě. Udržujeme mezi sebou stejný zdvořilostní odstup, s jakým jsme tanec zahájili a který se mi zdá příliš velký i malý současně.

„To... mě těší,“ odpovím opatrně. Nedá se odhadnout, co přesně mu princezna o mně prozradila. A já se mu nechci přiznávat k urážkám, pokud o nich ještě neví.

„Říkala, že jste *osvěžující* způsobem *upřímná*. Ať už to znamená cokoli.“ Je snad to, co vidím v jeho očích, jiskra zvědavosti?

„Na to neznám odpověď, ale cítím se poctěna. Vlastně jsem ani nevěděla, o koho jde, dokud se na těch schodech nepostavila vedle vás.“